

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 7/2021-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti AUTO ROTOS – ROZBORA s. r. o., Račianska 184/B, Bratislava, IČO 35 918 519, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou LEGAL & CORP s. r. o., Gajova 11, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Tomáš Dujčík, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 7 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 1 Sžfk 8/2019, ako aj jeho rozsudkom sp. zn. 1 Sžfk 8/2019 z 25. augusta 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti AUTO ROTOS – ROZBORA s. r. o. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2020 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti AUTO ROTOS – ROZBORA s. r. o., Račianska 184/B, Bratislava, IČO 35 918 519 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 7 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 14 dohovoru, ako aj práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní pod sp. zn. 1 Sžfk 8/2019, ako aj jeho rozsudkom sp. zn. 1 Sžfk 8/2019 z 25. augusta 2020 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) sa žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 18. marca 2014 domáhala proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica (ďalej len „žalovaný“), preskúmania zákonnosti právoplatného rozhodnutia žalovaného (odvolacieho finančného orgánu) č. 1100302/1/4733/2014/1042 z 8. januára 2014 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým bolo rozhodnutie Daňového úradu Bratislava (ďalej len „správca dane“) č. 9104405/5/4412579/2013/Sia z 2. októbra 2013 (ďalej len „rozhodnutie správcu dane“) o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) sťažovateľke za zdaňovacie obdobie mesiaca júl roku 2010 v sume 8 075 € na základe jej odvolania podaného proti nemu ako vecne správne potvrdené.

3. Žaloba bola rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 S 56/2014 z 5. decembra 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietnutá ako nedôvodná s tým, že sťažovateľke sa proti žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

4. Sťažovateľka následne podala proti rozsudku krajského súdu riadne a včas kasačnú sťažnosť, ktorá bola rozsudkom najvyššieho súdu rovnako zamietnutá. Zároveň najvyšší súd rozhodol, že účastníci nemajú nárok na náhradu trov kasačného konania. Rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 9. októbra 2020.

5. Sťažovateľka nosnú argumentáciu svojej ústavnej sťažnosti založila na rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) z 21. júna 2012 v spojenej veci (Mahagében Kft) pod C-80/11 a (Péter Dávid) pod C-142/11, podľa výroku ktorého:

1. «... „Článok 167, článok 168 písm. a), článok 178 písm. a), článok 220 ods. 1 a článok 226 smernice Rady 2006/112 z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej praxi, v zmysle ktorej daňový orgán zamietne zdaniteľnej osobe právo odpočítať hodnotu splatnej alebo zaplatenej dane za služby, ktoré jej boli poskytnuté, z hodnoty dane z pridanej hodnoty z dôvodu, že osoba, ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tieto služby alebo jeden z jej poskytovateľov, sa dopustila nezákonnosti a bez toho, aby tento orgán objektívne preukázal, že samotná dotknutá zdaniteľná osoba vedela alebo mala vedieť, že uvedené plnenie zakladajúce nárok na odpočet dane je súčasťou daňového podvodu zo strany osoby vystavujúcej faktúru alebo iného predchádzajúceho subjektu dodávateľského reťazca.“...»,

2. «... „článok 167, článok 168 písm. a), článok 178 písm. a) a článok 273 smernice 2006/112 sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej praxi, v zmysle ktorej daňový orgán zamietne právo na odpočet dane z dôvodu, že sa zdaniteľná osoba neubezpečila, že osoba, ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tovar, na základe ktorej sa požaduje vykonanie nároku na odpočet dane, splňala podmienky zdaniteľnej osoby, že disponovala predmetným tovarom a bola schopná ho dodať a že si splnila svoju povinnosť podať daňové priznanie a uhradiť daň z pridanej hodnoty, alebo z dôvodu, že uvedená zdaniteľná osoba nemá okrem danej faktúry iné dokumenty, ktorých povaha

by preukazovala, že uvedené podmienky boli splnené, napriek tomu, že vecné a formálne podmienky vzniku a výkonu práva na odpočet dane upravené v smernici 2006/112 boli splnené a že zdaniteľná osoba nedisponovala informáciou, ktorá by ju oprávňovala predpokladať vznik nezákonnosti alebo daňového podvodu na strane uvedeného vystaviteľa faktúry. "...» (ďalej len „doktrína zneužitia práva“).

6. Sťažovateľka v nadväznosti na už uvedenú nosnú argumentáciu vo svojej ústavnej sťažnosti namieta najmä, že

- krajský súd sa s jej argumentáciou predostretou v rámci žalobného bodu (pozri bod 5) podstatnou pre rozhodnutie o veci nijako nevysporiadal, resp. s touto sa vysporiadal až najvyšší súd,

- rozsudok najvyššieho súdu je v protiklade so skorším rozsudkom (toho istého senátu, pozn.) najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžf 24/2016 z 30. mája 2017 v inej veci sťažovateľky na takmer rovnakom skutkovom a právnom základe, podľa ktorého doktrínu zneužitia daňového práva nemožno aplikovať, ak daňový subjekt „*nepreukázal samotnú existenciu zdaniteľného obchodu*“, pretože v tu preskúmvanej veci existencia predmetu zdaniteľného obchodu nebola vôbec sporná,

- rozsudok najvyššieho súdu je v rozpore aj s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho (kasačného) súdu týkajúcou sa uplatňovania doktríny zneužitia práva, pokiaľ v tu preskúmvanej veci napriek splneniu formálnych a vecných podmienok pre vznik a vykonanie práva odpočtu DPH doktrína zneužitia práva nebola uplatnená, pričom v ústavnej sťažnosti poukazuje na tam označené rozsudky SDEÚ, Európskeho súdneho dvora, Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a ďalšie rozsudky najvyššieho súdu, označený rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky a na právny rozbor Právnickej fakulty Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach,

- najvyšší súd relevantné právne normy neinterpretoval eurokonformne, keď dôkazné bremeno, čo sa týka hodnoverného preukázania schopností a možností tretej osoby (dodávateľa) predmet zdaniteľného obchodu dodať, ktoré zaťažovalo správcu dane, pričítal sťažovateľke,

- najvyšší súd napriek tomu, že na to nebol oprávnený, hodnotil skutkové zistenia správcu dane a tiež nahrádzal, resp. dopĺňal jeho správnu úvahu,

- najvyšší súd pri rozhodovaní neprihliadol na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 28 T 199/2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým bol zo skutku právne kvalifikovaného ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) konateľ sťažovateľky [REDAKOVANÉ] spod obžaloby oslobodený,

- senát najvyššieho súdu „1Sžfk“, resp. najvyšší súd, nevyhovujú návrhu sťažovateľky, vec nepostúpil veľkému senátu najvyššieho súdu na rozhodnutie a nepodal ani návrh na začatie prejudiciálneho konania pred SDEÚ,

- rozsudok najvyššieho súdu nebol verejne vyhlásený a senát najvyššieho súdu bol nesprávne obsadený.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 7 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 4 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 14 dohovoru, ako aj práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu a tomuto predchádzajúcim postupom, rozsudok najvyššieho súdu žiada zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a tiež priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 €. Zároveň si uplatňuje náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

12. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

13. Podľa čl. 7. ods. 2 ústavy Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

14. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

15. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

16. Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

17. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

21. Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

22. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom najvyššieho súdu

23. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia

veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

24. Ústavný súd tak argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej sa najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal, resp. nesprávne vysporiadal s jej podstatnými námietkami v kasačnej sťažnosti, nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu je plne v súlade s § 463 v spojení s § 139 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „SSP“) a podľa názoru ústavného súdu je presvedčivé, zrozumiteľné, konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru, preto ústavný súd nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie záverov najvyššieho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

25. Podľa názoru ústavného súdu už krajský súd dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď medzi inými s akcentom na zásadu poctivého obchodného styku v spojení s povinnosťou štatutárneho orgánu sťažovateľky postupovať pri podnikaní s primeranou odbornou starostlivosťou a s poukazom na to, že sťažovateľka žiadnymi relevantnými dôkaznými prostriedkami (napr. projektovou dokumentáciou, stavebným povolením, rozpisom stavebného materiálu, preukázaním nákladov spojených s jeho prepravou na stavenisko, certifikátmi použitých vybraných stavebných materiálov a iných komponentov, stavebným denníkom, kolaudačným rozhodnutím atď.) nepreukázala, že by jej predmet zdaniteľného obchodu (stavbu – multifunkčný dvojsklad) dodala práve [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“), rovnako ako žalovaný a správca dane uzavrel, že sťažovateľke v zmysle § 49

ods. 1 a 2 písm. a) v nadväznosti na § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodujúcom období nevzniklo právo na základe touto spoločnosťou vystaveného daňového dokladu (faktúry) z 9. júla 2010 (príloha 5 daňového spisu, pozn.) bez špecifikácie druhu a rozsahu plnení si uplatniť odpočet DPH v sume 8 075 € (pozri odôvodnenie rozsudku krajského súdu v bodoch 42 až 73).

26. V nadväznosti na závery krajského súdu najvyšší súd v súvislosti s rozsudkom SDEÚ z 21. júna 2012 v spojenej veci (Mahagében Kft) pod C-80/11 a (Péter Dávid) pod C-142/11, na závery ktorého (pozri argumentáciu v 5. bode tohto uznesenia) sa sťažovateľka vo svojej kasačnej sťažnosti odvolávala, uviedol, že *«... pozornosti sťažovateľa zrejme uniklo, že tento názor Súdny dvor vyslovil aj v iných svojich rozhodnutiach s podmienkou (conditio sine qua non), že neexistujú pochybnosti o tom, že služby boli dodávateľovi vystaviteľom faktúry, t. j. aj takto označeným dodávateľom priamo alebo nepriamo (subdodávateľsky) skutočne dodané. Toto vyjadril Súdny dvor v prvom výroku formuláciou „ktoré boli poskytnuté“ a v druhom výroku formuláciou, že vecné a formálne podmienky vzniku a výkonu práva na odpočet dane upravené v smernici 2006/112 boli splnené... Súdny dvor... zdôraznil, že mu z predpokladov vnútroštátneho súdu vyplýva, že položené prejudiciálne otázky sa zakladajú na predpoklade, podľa ktorého po prvé sa uvedené plnenie, ktoré zakladá nárok na odpočet dane, uskutočnilo tak ako to vyplýva z príslušnej faktúry a po druhé táto faktúra obsahuje všetky údaje požadované smernicou 2006/112, takže v nej upravené vecné a formálne podmienky vzniku a výkonu práva na odpočet boli splnené...»*, čo však v tu preskúmvanej veci sťažovateľky nebolo preukázané (pozri odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu v bodoch 61 až 63).

Zároveň z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka nepreukázala na účely uplatnenia odpočtu DPH nielen uskutočnenie zdaniteľného obchodu medzi ňou a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] spočívajúceho v dodaní stavby, ale ani jej následné využívanie na podnikateľské účely, resp. jej používanie na svoje ďalšie dodávky tovarov a služieb ako platiteľky (pozri odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu v bode 75, bodoch 77 a 80).

27. Najvyšší súd zároveň dodal, že keďže v tu preskúmanej veci, rovnako ako v ostatných veciach sťažovateľky označených v bode 55 odôvodnenia rozsudku krajského súdu a tiež vo veci pôvodne vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 1 Sžf 59/2016 (pozri rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžf 59/2016 z 8. júna 2017) uskutočnenie zdaniteľného obchodu medzi sťažovateľkou a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] preukázané nebolo (zmluva o dielo zo 16. februára 2010 uzavretá medzi nimi a preberajúci protokol z 26. novembra 2010 už ani podľa správcu dane na jeho preukázanie nepostačovali, pozn.), najvyšší súd na svojich dosiaľ tam vyslovených záveroch zotrval (pozri body 69 až 82 odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu).

Pokiaľ ide o rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžf 24/2016 z 30. mája 2017 v inej veci sťažovateľky na takmer rovnakom skutkovom a právnom základe, na ktorého závery sa sťažovateľka v ústavnej sťažnosti odvoláva, tvrdiac, že tieto sú v protiklade so závermi najvyššieho súdu v tu preskúmanej veci, ústavný súd tvrdenú nekonzistentnosť zistil vo vzťahu k záverom rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 S 57/2014 z 30. septembra 2015, s ktorými sa však najvyšší súd v tom čase v rámci odvolacieho prieskumu nestotožnil, keď uviedol, že *„Doktrínu zneužitia práva je možné v súdnom konaní aplikovať iba v prípade, ak je preukázané, že zdaniteľné obchody prebehli a ich materiálne výsledky existujú. Avšak v preskúmanej veci žalobca v realite nepreukázal, ktorá z existujúcich nehnuteľností na adrese [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] bola predmetom zdaniteľného obchodu s jeho dodávateľom...“* (pozri 60. bod odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžf 24/2016 z 30. mája 2017), na základe čoho najvyšší súd tento rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľky proti žalovanej zamietol. Sťažovateľkou namietaná rozdielnosť rozhodovania toho istého senátu najvyššieho súdu na rovnakom skutkovom a právnom základe, t. j. vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Sžfk 8/2019 oproti veci vedenej pod sp. zn. 1 Sžf 24/2016, je bez akéhokoľvek opodstatnenia. Tu ústavný súd dodáva, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžf 24/2016 z 30. mája 2017 bol na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľky taktiež podrobený ústavnoprávnemu prieskumu podľa čl. 127 ústavy a uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 233/2018 z 18. júla 2018 bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená (porovnaj tiež I. ÚS 480/2017, II. ÚS 714/2017, II. ÚS 705/2017).

28. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, podľa ktorej najvyšší súd v tu preskúmvanej veci nerešpektoval už ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho (kasačného) súdu, čo sa týka uplatnenia doktríny zneužitia práva, ústavný súd uvádza, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí pozitívne a súčasne aj negatívne vymedzil, čo sa rozumie pod ustálenou rozhodovacou praxou kasačného súdu. Dôvodom na neuplatniteľnosť odpočtu DPH sťažovateľkou bolo nepreukázanie uskutočnenia samotného zdaniteľného obchodu (nie existencie predmetu zdaniteľného obchodu, pozn.), t. j. toho, že [REDACTED] [REDACTED] „boli poskytnuté“ plnenia zakladajúce nárok na odpočet DPH, a teda, že „*vecné a formálne podmienky vzniku a výkonu práva na odpočet DPH upravené v smernici 2006/112 boli splnené*“ (čo je inak práve predpokladom pre prípadné uplatnenie doktríny zneužitia práva, pozn.), a nie preukázanie (správcom dane) toho, že sťažovateľka vedela alebo mohla vedieť, že sa prijatím plnenia bude podieľať na plnení, ktoré je spojené s daňovým únikom (pozri odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu v bodoch 83 až 87). Inými slovami, kým nie je preukázané uskutočnenie samotného zdaniteľného obchodu, uplatnenie doktríny zneužitia práva vôbec neprichádza do úvahy. V okolnostiach preskúmvanej veci nemožno hovoriť o nerešpektovaní rozhodovacej praxe najvyššieho (kasačného) súdu, pokiaľ ide o uplatňovanie doktríny zneužitia práva, a tak ani o tom, že by bol najvyšší súd dôkazné bremeno zaťažujúce správcu dane pričítal sťažovateľke.

29. Právne závery rozsudku najvyššieho súdu a rovnako aj rozsudku krajského súdu vychádzajú podľa § 119 SSP zo skutkových zistení správcu dane a žalovaného, podľa ktorých sťažovateľka uskutočnenie zdaniteľného obchodu medzi ňou a [REDACTED] [REDACTED] nepreukázala, a z právnej argumentácie najvyššieho súdu, ktorou reagoval na podstatné námietky sťažovateľky vznesené v kasačnej sťažnosti, čím súčasne zdôraznil správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Rovnako aj rozhodnutia žalovaného a tiež rozhodnutia správcu dane nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za nahradenie správnej úvahy správcu dane. Napokon podľa § 27 ods. 2 SSP rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, ktoré orgán verejnej správy (správca dane) vydal alebo vykonal na základe zákonom povolenej správnej úvahy, správny

súd preskúmava len v prípade, ak také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah vybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Najvyšší súd sa v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia náležite vysporiadal aj s dôvodmi, pre ktoré neprihliadol na rozsudok okresného súdu o oslobodení konateľky sťažovateľky [REDAKOVANÉ] spod obžaloby pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona, keď uviedol, že podľa § 131 SSP je síce správny súd tiež viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, avšak podľa § 452 ods. 1 SSP sa toto ustanovenie na konanie na kasačnom súde použije iba primerane (pozri bod 93 odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu).

30. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľky, ktorou namieta, že vec nebola postúpená na rozhodnutie veľkému senátu najvyššieho súdu s cieľom zjednocovania jeho rozhodovacej činnosti, a tiež, že najvyšší súd nepodal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred SDEÚ, dodáva, že dôvod, pre ktorý senát najvyššieho súdu podľa § 22 ods. 1 písm. a) SSP, resp. najvyšší súd podľa § 100 ods. 1 písm. c) SSP nepovažoval za potrebné vec postúpiť veľkému senátu najvyššieho súdu na rozhodnutie, ako ani podať návrh na začatie prejudiciálneho konania pred SDEÚ [t. j. že jeho právny záver v tu preskúmavanej veci nepredstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho (kasačného) súdu, ako ani od ustálenej rozhodovacej praxe (judikatúry) SDEÚ (pozri body 35, 39, 96 až 100 odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu)], aj v kontexte ostatnej rozsiahlej právnej argumentácie (pozri už napísané) považuje za plne ústavne akceptovateľný.

Ústavný súd pre úplnosť veci poukazuje aj na odôvodnenie uznesenia č. k. IV. ÚS 299/2012-16 zo 7. júna 2012 vo veci inej ústavnej sťažnosti, v ktorom ústavný súd podrobne vysvetlil, že „nie každé nepredloženie prejudiciálnej otázky SDEÚ, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Európskej únie, musí mať automaticky za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 129/2010)“, pričom svoj právny názor zároveň oprel aj o uznesenie Spolkového ústavného súdu Nemecka sp. zn. 2 BvR 2419/06 zo 6. mája 2008 a rozhodnutie ESĽP vo veci Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku z 20. septembra 2011 (sťažnosti č. 3989/07 a č. 38353/07).

31. Sťažnostná argumentácia sťažovateľky teda nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri hodnotení skutkového stavu veci zisteného už správcom dane a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do rozsudku najvyššieho súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

32. Poukazujúc na podrobné a presvedčivé odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje závery najvyššieho súdu za svojvoľné či arbitrárne. Naopak, najvyšší súd sa dostatočným a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre posúdenie argumentácie sťažovateľky v kasačnej sťažnosti a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení na daný prípad relevantným spôsobom odôvodnil. Najvyšší súd príslušné relevantné právne normy aplikoval a interpretoval v súlade s ich znením, obsahom i účelom a jeho závery obsiahnuté v rozsudku najvyššieho súdu je následne potrebné považovať za výraz jeho autonómneho rozhodovania.

33. Požiadavka na verejné vyhlásenie rozsudku v zmysle čl. 142 ods. 3 ústavy vychádza z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, preto jej podstata a účel sa nemôžu zásadne odlišovať od definície podanej v kontexte týchto zmlúv, napr. EĽSP. Ústava zaručuje nie teoretické a iluzórne práva, ale konkrétne a účinné, preto požiadavku verejného vyhlásenia rozsudku možno považovať za splnenú len vtedy, ak má verejnosť možnosť získať informácie o dátume a mieste vyhlásenia rozsudku tak, aby pri takomto zverejnení mohol byť prítomný ktokoľvek, kto má o to záujem, pričom vo vzťahu k účastníkom konania sa musí vychádzať z prezumpcie tohto záujmu (I. ÚS 5/02). Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vyjadruje pochybnosť, či bol rozsudok najvyššieho súdu verejne vyhlásený, na preukázanie ktorej k ústavnej sťažnosti pripojila zápisnicu o vyhlásení rozhodnutia pred kasačným súdom vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Sžfk 73/2019 z 25. augusta 2020 a zápisnicu o vyhlásení rozhodnutia pred kasačným súdom vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Sžfk 8/2019, t. j. v preskúmvanej veci, z 25. augusta 2020.

Aj keď je pravdou, že podľa obsahu týchto zápisníc mali byť rozhodnutia v obidvoch označených veciach vyhlásené v ten istý čas, t. j. o 9.35 h (čo je zrejme iba zjavná nesprávnosť v písaní, pozn.), nemožno prehliadnúť, že obidve veci sa týkali sťažovateľky zastúpenej tým istým právnym zástupcom a žalovaného, t. j. tých istých účastníkov, avšak napriek tomu, že termín vyhlásenia rozhodnutí bol podľa § 137 ods. 4 SSP riadne a včas oznámený na webovej stránke najvyššieho súdu, ako aj na jeho úradnej tabuli 19. augusta 2020, čo sťažovateľka nijako nenamieta, sťažovateľka ani jej právny zástupca, rovnako ako žalovaný sa vyhlásenia týchto rozhodnutí nezúčastnili: *„Pri verejnom vyhlásení rozsudku má len ten účastník, ktorý bol riadne oboznámený s časom a miestom verejného vyhlásenia, možnosť uplatniť svoje procesné práva priznávane mu pri tomto procesnom úkone súdu. Obsahom procesného oprávnenia účastníka pri kontrole súdu vyhlasujúceho rozsudok je predovšetkým jeho oprávnenie preveriť, či bol rozsudok v jeho veci vôbec vyhlásený (to má význam z hľadiska účastníkovej vedomosti, či je súd rozsudkom viazaný, a ak áno, akým rozsudkom – akými konkrétnymi výrokmi). Neprehliadnuteľným oprávnením účastníka je tu právo účastníka oboznámiť sa s tým, v akom zložení súd vyhlásil rozsudok ... a s akým odôvodnením“* (pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Cdo 16/2011 z 12. júla 2012). Ak sťažovateľka, ako aj jej právny zástupca napriek tomu, že termín a čas vyhlásenia rozsudku najvyššieho súdu boli riadne a včas oznámené, sa jeho vyhlásenia nezúčastnili, pričom netvrdili, že by im v účasti na verejnom vyhlásení rozsudku najvyššieho súdu bránila akákoľvek prekážka, nemôžu ex post s úspechom namietať porušenie tých procesných práv, ktoré svojou neúčastou na verejnom vyhlásení rozsudku z vlastného rozhodnutia nevyužili. Vyhlásením rozsudku v neprítomnosti účastníka inak s termínom jeho vyhlásenia náležitým spôsobom oboznámeného nedošlo k žiadnemu takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by účastníkovi konania znemožňoval, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. Toto základné právo je konkretizované v procesných kódexoch,

pre posudzovaný prípad v Trestnom poriadku, a v predpisoch upravujúcich organizáciu súdnictva a postavenie sudcov.

35. Za senát zložený zo zákonných sudcov možno považovať len senát zložený zo sudcov príslušného súdu, ktorí tvorili tento senát v čase pridelenia veci. Ústavnej zásade neodňateľnosti zákonného sudcu nezodpovedá tak prípad, ak zákonní sudcovia senátu, ktorým bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, boli menení bez splnenia zákonných predpokladov na vykonanie takýchto zmien neskoršie vydaným rozvrhom práce ako riadiacim aktom predsedu súdu (prípadne jeho zmenami a doplneniami).

K zmene v zložení senátov vo veciach už pridelených na prerokovanie a rozhodnutie by malo dochádzať v zásade len výnimočne a za vopred stanovených pravidiel (nie *ex post*), ktoré umožňujú predvídať túto zmenu (pozri nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 249/2017 z 31. augusta 2017).

36. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že podľa osobitnej časti rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2018 v znení opatrení 1 a 2 (ďalej len „rozvrh práce“) v čase začatia konania o kasačnej sťažnosti sťažovateľky bola vec pridelená do senátu „1S“ tvoreného sudcami 1. JUDr. Ing. Miroslavom Gavalcom, PhD. – predsedom senátu, 2. JUDr. Igorom Belkom – predsedom senátu, 3. JUDr. Mariánom Trenčanom – členom senátu, ktorý rozhodoval aj v agende zapisovanej do registrov Szak, Sžak, Sžk, Sžfk, Asan, Sžik, Sžrk, pričom podľa čl. II ods. 14 všeobecnej časti rozvrhu práce ak má v senáte viac sudcov funkciu predsedu senátu, riadiacim predsedom senátu je predseda senátu uvedený v osobitnej časti rozvrhu práce na prvom mieste, t. j. JUDr. Ing. Miroslav Gavalec, PhD. Ako to aj zo záhlavia rozsudku najvyššieho súdu a tiež aj zo zápisnice o vyhlásení rozhodnutia pred kasačným súdom z 25. augusta 2020 zjavne vyplýva (a niet o tom žiadnych pochyb), preskúmaná vec sťažovateľky bola prerokovaná a rozhodnutá v senáte zloženom zo sudcov najvyššieho súdu, ktorí tvorili tento senát v čase pridelenia veci. Navyše predseda najvyššieho súdu uznesením sp. zn. 1 Sžfk 8/2019 zo 17. júla 2020 rozhodol, že predseda senátu „1 S“ JUDr. Ing. Miroslav Gavalec, PhD., nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania v preskúmanej veci (pozri bod 41 odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu). Ústavný súd teda na tomto základe nemôže

konštatovať ani porušenie základného práva sťažovateľky na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

37. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na judikatúru ESLP, podľa ktorej uvedené ustanovenie nie je aplikovateľné na rozhodovanie vo veciach daňových, pretože tieto tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (pozri rozsudky Veľkej komory ESLP vo veciach Jussila proti Fínsku z 23. 11. 2006, č. 73053/01, bod 29 alebo Ferrazzini proti Taliansku z 12. 7. 2001, č. 44759/98, body 24 a 25). Výnimku tvoria konania v takých daňových veciach, ktoré je možné považovať za trestné (ide o prípady, kde má uložená daňová povinnosť sankčný charakter – napr. vo forme sankčného navýšenia dane – porovnaj Jussila proti Fínsku, body 34 a 35). V posudzovanej veci správne orgány sťažovateľke neuložili sankciu za porušenie právnej povinnosti, ale vyrubili jej daň, ktorú bola povinná platiť na základe platných právnych predpisov. Nedošlo teda k uloženiu sankcie preventívno-represívneho charakteru, v dôsledku čoho nie je naplnená požiadavka druhého z troch tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru (Engel a ďalší proti Holandsku, rozsudok pléna ESLP z 8. 6. 1976, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72, bod 82). Ústavný súd teda dospel k záveru o neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru v danej veci.

38. S odvolaním sa na už uvedené skutočnosti a právne závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa 20 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom a rozsudkom najvyššieho súdu

39. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd v zmysle svojej konštantnej judikatúry opakovane uvádza, že všeobecný súd

v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru (kam patria aj označené práva), ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavno-procesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (II. ÚS 78/05). Novšia judikatúra ústavného súdu už však smeruje aj k posudzovaniu hmotných práv v rozhodnutí všeobecného súdu, a to aj bez toho, aby sťažovateľ musel namietat', že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavno-procesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (IV. ÚS 360/09, III. ÚS 196/08, II. ÚS 111/08, I. ÚS 131/09 a pod.).

40. V súvislosti s tvrdeným zásahom do označených práv však ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na záver najvyššieho súdu, podľa ktorého sťažovateľke tým, že neuniesla dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní uskutočnenia zdaniteľného obchodu medzi ňou a [REDAKOVANÉ], ani len nevzniklo právo na odpočet DPH, čo je inak základným predpokladom pre prípadné uplatnenie doktríny zneužitia práva spočívajúceho v možnosti zamietnutia práva na odpočet DPH, iba ak by správca dane uniesol dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní, že sťažovateľka vedela alebo mala vedieť, že plnenie zakladajúce nárok na odpočet dane je súčasťou daňového podvodu zo strany [REDAKOVANÉ] alebo iného tejto spoločnosti predchádzajúceho subjektu, nemožno uvažovať o zásahu do týchto práv. Totiž, ak najvyšší súd (zhodne s krajským súdom) ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k záveru, že z dôvodu nepreukázania uskutočnenia zdaniteľného obchodu medzi sťažovateľkou a [REDAKOVANÉ] k zásahu do práva sťažovateľky na odpočet DPH nedošlo, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu nie je možné uplatniť doktrínu zneužitia práva, na základe čoho je sťažovateľka povinná zaplatiť DPH za zdaňovacie obdobie mesiaca júl 2010 v sume 8 075 €, a tento jeho názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi rozsudkom najvyššieho súdu a označenými právami.

41. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom a rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť ich porušenia, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

42. Pokiaľ totiž sťažovateľka porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a tiež čl. 6 ods. 1 dohovoru, vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k porušeniu uvedených práv, je celkom prirodzené, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

43. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 7 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a rozsudkom najvyššieho súdu

44. K sťažovateľkou namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 7 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 4 ústavy, ako aj čl. 14 dohovoru postupom a rozsudkom najvyššieho súdu je potrebné uviesť, že označené články ústavy a dohovoru neupravujú základné ľudské práva a slobody, ktorých ochrany by bolo možné domáhať sa samostatne v konaní podľa čl. 127 ústavy.

Ústavný súd v danom kontexte podotýka, že ústava nepredpokladá prieskum ústavných princípov a zásad podľa označených článkov ústavy a dohovoru v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorých obsahom nie sú základné ľudské práva a slobody, a preto nie sú priamo aplikovateľné v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

45. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

46. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších návrhoch sťažovateľky formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj rozhodnutie o náhrade trov konania) nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2021

Peter Molnár
predseda senátu